



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing.Jiřího Pavlíka**, IČ 18310591, místem podnikání v Pelhřimově, Služátky 6, zastoupeného JUDr.Karlem Schellem, LL.M., MBA, advokátem se sídlem v Brně, Ambrožova 6, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 67/17, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11.11.2013, č.j.: 71143/2013-MZE-12151,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11.11.2013, jímž nebylo vyhověno námitce žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Agentury pro zemědělství a venkov v Pelhřimově, ze dne 27.4.2013, jímž bylo oznámeno provedení změny evidovaných údajů v evidenci půdy, týkající se půdního bloku (dílu půdního bloku) č. 5105/12, nacházejícího se v katastrálním území Častonín, ve vlastnictví Luboše Rokose. Žalobce v podané žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení, tedy že dne 12.2.2013 ohlásil pan Petr Marek Agentuře pro zemědělství a venkov v Pelhřimově aktualizaci evidence půdy, týkající se předmětného půdního bloku, když jako uživatel předmětných nemovitostí byl v té době evidován žalobce a společnost Ekofarma Pavlík s.r.o. Oznámením o provedení změny evidovaných údajů v evidenci půdy bylo podle názoru žalobce zasaženo do jeho práv, proto

proti tomuto správnímu rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě námitku k ministru zemědělství. Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím ministra zemědělství, neboť se cítí právoplatným nájemcem a uživatelem dotčených nemovitostí. Podle jeho názoru je v daném případě směrodatné, zda je stále platná a účinná nájemní smlouva č. 77/97 ze dne 27.3.1997.

Žalobce zastává názor, že odstoupení od nájemní smlouvy, které bylo podraženo pod zákonné ustanovení § 666 odst.2 občanského zákoníku, tj. že nájemce (v daném případě žalobce) dal pronajatou věc do podnájmu, je absolutně neplatné. Napadené správní rozhodnutí se k této problematice nesprávně vyjadřuje a žalobce je přesvědčen o tom, že z důkazní situace, nashromážděné v rámci správního řízení, je zřejmé, že žalobce nikdy neporušil smluvní ujednání o tom, že nesmí dát předmět nájmu do podnájmu třetí osobě. Naopak bylo prokázáno, že to byl pronajímatel, kdo uzavřel novou nájemní smlouvu s jiným právním subjektem – Farmou Pavlík s.r.o. – aniž by řádně ukončil předešlý nájemní vztah. Žalobce má za to, že je nutno striktně rozlišovat jednající subjekty Ing.Jiřího Pavlíka a Farmu Pavlík s.r.o. Není přitom rozhodující, že za oba tyto právní subjekty jednal Ing.Pavlík, protože se musí vyjít z jednání stran, kterých se právní úkon týká. Vedle toho pronajímatel, který novou nájemní smlouvu s Farmou Pavlík s.r.o. uzavřel, si byl vědom toho, že uzavírá novou nájemní smlouvu se společností Farma Pavlík s.r.o. a právní úprava občanského zákoníku umožňuje odstoupit od smlouvy pouze v případě porušení ujednání o nemožnosti podnájmu ze strany nájemce. Žalobce však nebyl tím, kdo uzavřel nový nájemní vztah, jímž byl pronajímatel a společnost Farma Pavlík s.r.o., proto nemohl žalobce porušit ustanovení o tom, že by dal předmět nájmu do podnájmu. Tím, kdo porušil ujednání o nemožnosti dalšího nájemního vztahu, byl naopak pronajímatel. Jako další argument, proč je odstoupení od nájemních smluv neplatné, považuje žalobce za nutné uvést, že následně sjednaná nájemní smlouva se společností Farma Pavlík s.r.o. je absolutně neplatná a neúčinná od samého počátku a je nutné na ni nahlížet jako by žádný nájemní vztah z této smlouvy nevznikl. Z tohoto pohledu je tedy i následné odstoupení od smlouvy s argumentací na podnájem předmětu nájmu absolutně neplatné. Žalobci nevzniklo žádné obohacení od společnosti Farma Pavlík s.r.o. vzhledem k užívání předmětných nemovitostí a podle pravomocného rozhodnutí Okresního soudu v Pelhřimově ve věci sp.zn. 13Ec 70/2011 soud konstatoval, že pronajímatel neměl právo odstoupit od smlouvy, protože účastníci ve smlouvě nesjednali možnost odstoupení a nebyl uplatněn zákonný důvod pro odstoupení podle ustanovení § 679 občanského zákoníku. Odstoupení učiněné z důvodu porušení zákazu podnájmu v této právní věci soud prohlásil za neúčinné.

Žalobce v podané žalobě uzavřel, že odstoupení od nájemních smluv podle ustanovení § 666 odst. 2 občanského zákoníku je absolutně neplatné a neúčinné a nájemní vztah žalobce s pronajímatelem nadále řádně trvá. Žalobce je tudíž tou osobou, která má být řádně zapsána jako uživatel předmětných nemovitostí.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že oznámením, proti kterému směřuje správní žaloba, provedlo Ministerstvo zemědělství aktualizaci evidence půdy v katastrální území Častonín a Zachotín podle ohlášení učiněného Petrem Markem. Předmětem aktualizace evidence půdy byly pozemky, které jsou Petru Markovi pronajímány na základě nájemních smluv uzavřených s vlastníky dotčených pozemků. Při posuzování právních důvodů užívání zemědělská agentura došla k závěru, že nájemní vztah, kterého se v řízení dovolává žalobce, zanikl odstoupením pronajímatelů od smlouvy podle ustanovení § 666 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, tedy z důvodu, že nájemce dal pronajaté pozemky v rozporu se smlouvou do podnájmu.

Žaloba je postavena na stejných argumentačních základech jako námitky, o nichž rozhodl ministr zemědělství, a nepřináší žádná nová tvrzení, se kterými by se žalovaný v rámci správního řízení již nevypořádal a přesvědčivě je nevyvrátil. Pro účely vyjádření se k žalobě lze proto plně odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministra zemědělství.

Konstrukce, ze které žalobce při zpochybnění správnosti postupu ministra zemědělství a zemědělské agentury vychází, je postavena na předpokladu, že je třeba přihlížet k projevům vůle pronajímatele, ačkoliv později vyšlo najevo, že nájemní smlouva, kterou s nájemcem uzavřel, byla absolutně neplatná. Právě k vyvrácení této konstrukce směřovala věta v odůvodnění rozhodnutí ministra zemědělství, na kterou žalobce odkazuje v podané žalobě, tedy že „...argumentace namítatele je pouze účelová, neboť jejím zřejmým cílem je využít konstatovanou absolutní neplatnost nájemních smluv uzavřených na straně nájemce se společností Farma Pavlík s.r.o., jejímž jménem jednal právě Ing.Jiří Pavlík, ve svůj prospěch.“ S ohledem na absolutní neplatnost nájemních smluv nelze k jejich obsahu a jednotlivým projevům vůle jednajících stran jakkoli přihlížet.

Žalovaný poukázal na to, že z obsahu evidence půdy je nesporné, že dotčené pozemky od roku 2004 neužíval Ing.Jiří Pavlík, kterému byly pronajaty na základě nájemních smluv z roku 1997, ale zcela odlišné subjekty, žalobcem ovládané, tedy Farma Pavlík s.r.o. a Ekofarna Pavlík s.r.o. V tomto směru lze dát žalobci za pravdu v tom, že je třeba striktně rozlišovat jednající subjekty Ing.Jiřího Pavlíka a Farmu Pavlík s.r.o. Vyvstává otázka, na základě jakého právního titulu Farma Pavlík s.r.o. dotčené pozemky užívala, když nájemní smlouvy, které s vlastníky uzavřela, jsou absolutně neplatné. S ohledem na tuto skutečnost a na souhlas Ing.Jiřího Pavlíka s přechodem užívání dotčených pozemků na Farma Pavlík s.r.o., který je z obsahu evidence půdy rovněž nesporný, je třeba dojít k závěru, že Farma Pavlík s.r.o. dotčené pozemky užívala na základě podnájemní smlouvy, uzavřené s Ing.Jiřím Pavlíkem v rozporu s článkem 4 nájemních smluv z roku 1997. K tvrzení žalobce, že se v daném případě mohlo jednat maximálně o výpůjčku, lze konstatovat, že z hlediska pronajímatele je podstatné, že věc byla dána do užívání třetí osobě bez souhlasu pronajímatele. Zda tak bylo učiněno za úplatu či bezúplatně, není pro posouzení vzniku podnájemního vztahu relevantní. Odstoupení od smlouvy z důvodu porušení ustanovení § 666 odst. 2 občanského zákoníku je proto třeba považovat za platné.

Pokud žalobce v podané žalobě argumentuje odůvodněním rozsudku Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 3.6.2011, č.j. 13Ec 70/2011-74, pak tento rozsudek se podle názoru žalovaného týká skutkově a právně odlišné záležitosti a nevyplývá z něho, že by se soud v daném případě zabýval posouzením platnosti odstoupení od nájemní smlouvy právě z důvodu podle ustanovení § 666 odst. 2 občanského zákoníku.

Okresní soud v Pelhřimově rozsudkem ze dne 9.7.2013, č.j. 4C 18/2013-90, dospěl v právně identickém případě ke stejným závěrům jako zemědělská agentura a ministr zemědělství v rámci řízení o aktualizaci evidence půdy. Žalovaný proto posoudil věc skutkově správně, když v rámci občanskoprávního řízení soud správnost právního názoru žalovaného potvrdil a tím navíc došlo i k završení postupu, který žalovaný předjímá v posledním odstavci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž namítl, že i nadále rozporuje, že by mezi ním a společností Farma Pavlík s.r.o. došlo k uzavření podnájemní smlouvy, toto tvrzení správních úřadů nebylo nijak řádně

prokázáno a žalovaný v tomto směru neunesl důkazní břemeno tvrzení. Je nelogické tvrzení žalovaného, že by byly dány předmětné pozemky do užívání třetímu subjektu bez vědomí pronajímatele, když existují písemné a právně neúčinné smlouvy o pronájmu pozemků mezi společností Farma Pavlík s.r.o. a pronajímatelem, jak byly žalobcem předloženy v přílohách žaloby. Ustanovení § 666 odst. 2 občanského zákoníku o odstoupení smlouvy lze vztahovat pouze na porušení ujednání o nemožnosti podnájmu. Pokud byl tedy v daném případě právní vztah posouzen jako výpůjčka, nelze odstoupit od smlouvy podle uvedeného právního ustanovení, a ve smlouvě není rovněž zmíněno, že lze odstoupit od smlouvy takovým způsobem, jak bylo ve skutečnosti realizováno. Žalovaným citovaný rozsudek obsahuje pasáž o tom, že odstoupení od nájemní smlouvy tak, jak učinila žalobkyně, je neúčinné, neboť účastníci možnost odstoupení od smlouvy nesjednali a nedošlo k uplatnění zákonného důvodu pro odstoupení podle občanského zákoníku.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným odvolacím správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 12.2.2013, sp.zn. 133/2013, č.j. EP 27941/50/5, Ministerstvo zemědělství - Agentura pro zemědělství a venkov v Pelhřimově, provedla ve smyslu ustanovení § 3g odst.6 zákona o zemědělství aktualizaci evidence půdy, týkající se půdního bloku (dílu půdního bloku) č. 5105/12, nacházejícího se ve čtverci 680-1120 v katastrálním území Častonín v rozsahu podle ohlášení, učiněného Petrem Markem. Uživatelem dotčeným navrženou aktualizací evidence půdy je Ing.Jiří Pavlík a společnost Ekofarma Pavlík s.r.o.

Navrhovatel aktualizace evidence půdy Petr Marek jako právní důvod užívání předmětných pozemků předložil nájemní smlouvu, uzavřenou na straně pronajímatele s Miroslavem Rokosem, jejímž předmětem je mimo jiné ujednání o nájmu pozemků parc.č. 8/3, 21/1, 795 a 799 v katastrálním území Častonín.

Proti oznámení zemědělské agentury o provedení aktualizace v evidenci půdy podal žalobce Ing.Jiří Pavlík ve stanovené lhůtě písemnou námitku, ve které vyjádřil svůj nesouhlas s postupem zemědělské agentury z důvodu, že nájemní vztah, založený předmětnými nájemními smlouvami, i nadále trvá.

O podané námitce rozhodl ministr zemědělství žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.11.2013, jímž námitce nevyhověl se závěrem, že z obsahu evidence půdy je nepochybné, že od roku 2004 užíval předmětné pozemky nikoli Ing.Jiří Pavlík, ale společností jím ovládané, tj. Farma Pavlík s.r.o. a Ekofarma Pavlík s.r.o. Z uvedeného nelze dojít než k závěru, že Ing.Jiří Pavlík pozemky neužíval a s jeho souhlasem je užívaly subjekty jiné, čímž došlo k takovému jednání Ing.Jiřího Pavlíka jako nájemce, které je v rozporu se smluvně zakotveným závazkem, jak byl mezi smluvními stranami sjednán v nájemních smlouvách z roku 1997, tedy že nájemce pozemky nedá do podnájmu jiné osobě.

Při posouzení podání ve věci aktualizace evidence půdy se zkoumá, zda dané oznámení splňuje všechny znaky požadované pro provedení změny v evidenci využití půdy, toto posouzení však nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci sporu mezi účastníky řízení o jejich právech a povinnostech. Posouzení Agentury pro zemědělství a venkov má povahu úsudku o předběžné otázce, a nikoli konstitutivního rozhodnutí, řešícího spor mezi účastníky řízení. Takové závazné řešení sporu náleží do pravomoci nalézacího soudu

v občanskoprávním řízení. Správní úřad pouze zkoumá, který z účastníků řízení půdu užívání a z jakého právního titulu tak činí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, postupoval Městský soud v Praze podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se nevyhovuje námitce žalobce podle ustanovení § 3g) odst. 7 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, uplatněné proti oznámení Ministerstva zemědělství, Agentury pro zemědělství a venkov v Pelhřimově o provedené ohlášené změně v evidenci zemědělské půdy podle uživatelských vztahů ze dne 1.7.2013, čj: EP 27906/54/4.

Městský soud v Praze posoudil po provedeném řízení věc takto:

Podle ustanovení § 3g odst.1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“), jestliže dojde

- a) ke změně průběhu hranice půdního bloku, popřípadě dílu půdního bloku,
- b) ke změně uživatele půdního bloku, popřípadě dílu půdního bloku,
- c) k ukončení užívání půdního bloku, popřípadě dílu půdního bloku,
- d) ke změně druhu zemědělské kultury na půdním bloku, popřípadě dílu půdního bloku podle kritérií uvedených v § 3i,

je dosavadní uživatel, kterého se týká některá skutečnost podle písmen a) až d), povinen ji ohlásit nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy nastala, ministerstvu (dále jen "ohlášení změny") a předložit doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy. Při ohlášení změny poskytne ministerstvo odbornou pomoc. Ohlášení změny se podává na formuláři vydaném ministerstvem.

Podle ustanovení § 3g odst.4 téhož zákona ministerstvo provede aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení podle odstavců 1 a 2, jestliže

- a) údaje v ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými,
- b) ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 3 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 3.

Ministerstvo vydá osobě, která ohlásila změnu, jakož i dalším osobám, pokud se jich změna týká, oznámení o provedení změny v evidovaných údajích.

V nyní posuzované věci ohlášení podal Petr Marek.. Ministerstvo posoudilo oznámení a na základě toho provedlo změnu v evidenci půdy a tuto změnu ohlásilo žalobci.

Žalobce brojí proti této změně s tím, že provedena být neměla že – ve stručnosti shrnuto - se ministerstvo mělo hlouběji zabývat jednak tím, zda nájem skutečně skončil (tedy zda byla výpověď platná a pokud ano, zda se nájem neobnovil), a jednak tím, zda oznamovatel je skutečným uživatelem pozemku.

K tomuto soud uvádí, že ze zákona (ustanovení § 3g odst.4 písm.a) zákona o zemědělství) *a contrario* vyplývá, že správní orgán posuzuje oznámení a neprovede změnu v evidenci půdy, pouze pokud údaje v ohlášení shledá nepravdivými nebo neúplnými. Toto posouzení nejen může, ale zároveň musí provést. Zároveň je třeba zdůraznit, že při posouzení se zkoumá, zda dané oznámení splňuje všechny znaky požadované pro provedení změny v evidenci půdy. Toto posouzení však nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci sporu mezi účastníky o jejich vzájemných právech a povinnostech. Jinými slovy - posouzení má povahu úsudku o předběžné otázce, nikoli konstitutivního rozhodnutí řešícího spor mezi podnikateli. Takové závazné řešení sporu náleží do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním řízení.

Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19.7.2006, č.j. 7As 26/2005 – 70, publikovaném pod č. 980/2006 ve Sbírce rozhodnutí NSS a dostupném též na www.nssoud.cz, konstatuje, že „ve správním řízení se řeší pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by správní úřad jakkoliv řešil, respektive vyřešil soukromoprávní spor mezi podnikateli. Aby v daném případě mohl v rámci své kompetence provést zápis do evidence, musel posoudit, který z podnikatelů tyto užívá a z jakého právního titulu. Vyřešení této otázky bylo podstatné pro vydání správního rozhodnutí, který z podnikatelů bude v evidenci zapsán, aby správní orgány mohly o návrzích rozhodnout.“ Správní orgán tedy pouze zkoumá, který z podnikatelů půdu užívá a z jakého právního důvodu.

Jak soud zjistil, ve správním řízení bylo zjištěno, že Luboš Rokos uzavřel dne 27.3.1997 jako vlastník pozemků dotčených půdních bloků/dílů smlouvu o nájmu zemědělských pozemků s ujednáním o vzniku nájemního vztahu s Ing.Jiřím Pavlíkem. Z uvedeného je zřejmé, že žalobci od tohoto data svědčil právní důvod užívání předmětných pozemků.

Jak plyne ze shora uvedeného, je správní orgán povinen posoudit, kdo půdu užívá a z jakého právního důvodu, a podle těchto zjištění popřípadě provést změnu v evidenci půdy. Na toto řízení se nepoužijí ustanovení obecného procesněprávního předpisu (správního řádu), jak vyplývá z ustanovení § 3g odst. 14 zákona o zemědělství. Vzhledem k tomu, že jednou ze základních ústavněprávních zásad je zásada, podle níž správní orgán nemůže zasahovat do práv a povinností jinými způsoby, než jak mu dovoluje zákon, v tomto případě zákon o zemědělství (článek 2 odst. 3 Ústavy a článek 2 odst.2 Listiny základních práv a svobod), lze mít za to, že v daném případě zákon správnímu orgánu dovoluje pouze posoudit oznámení.

V této souvislosti je patrné, že není ani rozhodující, zda žalobce předmětnou půdu fakticky užívá. Není proto rozhodná argumentace žalobce o tom, že projev vůle obce Zachotín směřující k odstoupení od nájemní smlouvy nemohl vyvolat zamýšlené účinky.

Správní orgán neměl důvod o platnosti právního důvodu ani o osobě uživatele pochybovat. Luboš Rokos je vlastníkem předmětných pozemků, ohlašovatel Petr Marek

doložil správnímu úřadu, že došlo k ukončení nájemního vztahu se žalobcem, založeného nájemní smlouvou ze dne 27.3.1997 a poukázal na to, že dotčené pozemky od roku 2006 neužíval Ing.Jiří Pavlík, kterému byly pronajaty na základě nájemné smlouvy z roku 2000, ale zcela jiné subjekty – Farma Pavlík s.r.o.a Ekofarma Pavlík s.r.o.

Městský soud v Praze se v rámci řízení o podané žalobě na přezkum pravomocného rozhodnutí odvolacího správního úřadu nemohl zabývat otázkou, zda byla či nebyla platně uzavřena smlouva o nájmu předmětných pozemků, ani zda došlo k platnému a účinnému odstoupení od této smlouvy, protože tato otázka je otázkou patřící do pravomoci soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení a nikoli do pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Tato otázka je svou povahou občanskoprávním sporem mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení o tom, zda žalobci dosud svědčí nájemní právo k předmětným pozemkům či nikoliv. Jak již bylo řečeno, ani správní orgán tuto otázku neřešil autoritativně, ale pouze jako úsudek o předběžné otázce. Dá-li soud v občanském soudním řízení za pravdu žalobci, nic mu nebrání podat oznámení správnímu orgánu k provedení změny v evidenci půdy.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto na základě odůvodnění tohoto rozsudku soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17.října 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu